

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci ve věci

žalobkyně: **Libs Glass, kom. spol. v likvidaci**, IČO: 47781581,
sídlem Rokycanova 348, 411 17 Libochovice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. 25918/19/5200-11431-712433,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 6. 2019, č. j. 25918/19/5200-11431-712433, a platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 14. 3. 2019, č. j. 25918/19/5200-11431-712433, č. j. 577245/19/2506-50523-507797 a č. j. 577293/19/2506-50523-507797, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 300 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 6. 2019, č. j. 25918/19/5200-11431-712433, jímž žalovaný změnil platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577245/19/2506-50523-507797, následovně: „*Shora uvedený správce daně rozhodl podle § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), o uložení pokuty výše uvedenému daňovému subjektu podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu, za nepodání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, kdy lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob podle § 136 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 1. 4. 2016 a daňové přiznání ani na výzvu správce daně ze dne 10. 2. 2017, č. j. 292325/17/2506-50523-507797, nebylo podáno (vyměřená daň v částce 0,- Kč platebním výměrem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577183/19/2506-50523-507797), ve výši 500,-Kč, slovy PĚTSET Kč.*“
2. Žalovaný dále žalobou napadeným rozhodnutím změnil platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně správce daně ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577293/19/2506-50523-507797, následovně: „*Shora uvedený správce daně rozhodl podle § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), o uložení pokuty výše uvedenému daňovému subjektu podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu, za nepodání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, kdy lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob podle § 136 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 3. 4. 2017 a daňové přiznání ani na výzvu správce daně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2379761/17/2506-50523-507797, nebylo podáno (vyměřená daň v částce 0,- Kč platebním výměrem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577282/19/2506-50523-507797), ve výši 500,- Kč, slovy PĚTSET Kč.*“
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil i platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně správce daně ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577364/19/2506-50523-507797, následovně: „*Shora uvedený správce daně rozhodl podle § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), o uložení pokuty výše uvedenému daňovému subjektu podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu, za nepodání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017, kdy lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob podle § 136 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 3. 4. 2018 a daňové přiznání ani na výzvu správce daně ze dne 19. 10. 2018, č. j. 2218980/18/2506-50523-507797, nebylo podáno (vyměřená daň v částce 0,- Kč platebním výměrem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 577316/19/2506-50523-507797), ve výši 500,- Kč, slovy PĚTSET Kč.*“

Žaloba

4. Žalobkyně konstatovala, že je podnikatelským subjektem jen z titulu svého zápisu v obchodním rejstříku, jelikož nevykazuje vlastnictví jakéhokoliv majetku a nevykazuje žádnou činnost, nedisponuje žádným bankovním účtem, nevede pokladnu ani není držitelem žádného živnostenského oprávnění či koncese. Od data jmenování nové osoby likvidátora (dne 20. 10. 2003) je příslušnému správci daně vždy v termínech pro podání daňového přiznání oznamována tato skutečnost s odkazem na § 136 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Zdůraznila, že její oznámení správce daně opakovaně ignoruje a vyzývá ji k podání přiznání k dani z příjmu právnických osob v náhradní lhůtě. Na tyto výzvy žalobkyně již ničím novým nereaguje a jsou jí vystavovány platební výměry na pokutu za opožděné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tvrzení daně a podaná odvolání jsou zamítána s odůvodněním, že povinnost podat přiznání k dani z příjmu je dána zákonem č. 586/1996 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) který jako „speciální právní norma“ má aplikační přednost před daňovým řádem. Uvedla, že zákon o daních z příjmů zřetelně dopadá na subjekty vykazující zdroj příjmů, tedy činnost a majetek. Na subjekt, který těmito atributy podnikání v žádné míře nedisponuje, což vylučuje vznik jakéhokoliv příjmu, tedy předmětu daně, jak jej definuje zákon, působnost zákona o daních z příjmů dle žalobkyně nedopadá. Žalobkyně jednala v přesvědčení, že právě tuto a jen tuto situaci řeší daňový řád. Byla toho názoru, že správce daně se dopouští nepřipustného formalismu, přičemž odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1560/07.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žalobkyně jako existující společnost je jako poplatník daně z příjmů právnických osob dle § 17 odst. 1 zákona o daních z příjmů povinna po uplynutí zdaňovacího období podat daňové přiznání, a to i v případě, že vykáže základ daně ve výši nula nebo vykáže daňovou ztrátu. Jelikož žalobkyně ani na výzvy správce daně předmětná daňová přiznání nepodala, i když tuto povinnost dle zákona měla, správce daně v souladu s § 250 daňového řádu rozhodl napadenými platebními výměry na pokutu o povinnosti žalobkyně zaplatit předmětné pokuty. Pokuty přitom byly v souladu s § 250 odst. 4 daňového řádu stanoveny v minimální zákonné výši 500 Kč v každém jednotlivém případě. Dle žalovaného bylo zřejmé, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu správce daně, ani žalovaného, který tyto platební výměry na pokutu fakticky potvrdil.
6. Zdůraznil, že žalobkyně zcela chybně interpretuje § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů, který obecně stanovuje, co je předmětem daně, tj. co podléhá zdanění daní z příjmu. Toto ustanovení tedy nijak neupravuje působnost daného zákona. Uvedené ustanovení přitom ani nevylučuje povinnost podávání daňového přiznání (třeba i u vykázané daňové povinnosti ve výši 0 Kč), ani jakkoliv nespecifikuje osobu povinnou/nepovinnou k podání daňového přiznání. Jak bylo výše uvedeno, žalobkyně byla povinna podat předmětná daňová přiznání, a to na základě § 38m odst. 1 zákona o daních z příjmů a podpůrně rovněž dle § 135 odst. 1 daňového řádu. Nadto žalovaný zdůraznil, že k podání daňového přiznání byla žalobkyně rovněž vyzvána správcem daně. Na samotnou povinnost podání daňového tvrzení nemá specifikace předmětu daně jakýkoliv vliv. Žalovaný poznamenal, že s žalobkyní uvedeným nálezem Ústavního soudu souhlasí a nerozporuje jej, ovšem na posuzovaný spor je zcela nepřiléhavý. Žalovaný též odmítl, že by postupoval přepjatě formalisticky nebo se dopustil nepřipustného formalismu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Rozhodující pro posouzení dané věci je skutečnost, zda žalobkyně byla povinna podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2015, 2016 a 2017 na tiskopise vydaném Ministerstvem financí.
11. Podle § 136 odst. 5 daňového řádu platí, že nevznikla-li daňovému subjektu ve zdaňovacím období daňová povinnost k dani, ke které je registrován, sdělí tuto skutečnost správci daně ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování.
12. Podle komentářové literatury „[s]kutečnost, že daňovému subjektu nevznikla ve zdaňovacím období daňová povinnost k registrované dani (např. u daně z příjmů), zakládá povinnost daňovému subjektu sdělit tuto skutečnost správci daně, a to ve lhůtě pro podání přiznání. Před účinností daňového řádu tuto povinnost měli pouze poplatníci daně z příjmů právnických osob na základě úpravy v zák. o daních z příjmů a plátcí daně z přidané hodnoty na základě § 40 odst. 4 zák. o správě daní a poplatků. V případě, že bude výše uvedené sdělení podáno datovou zprávou, která je opatřena uznávaným elektronickým podpisem nebo která je odeslána prostřednictvím datové schránky (viz § 71 odst. 1 daňového řádu), bude mít formu obecného podání, s výjimkou plátců daně z příjmů ze závislé činnosti a daně srážkové, kteří podávají vyúčtování. (srov. komentář k § 137 a 233 a násl.). Povinnost se týká pouze daní, u kterých se podává daňové přiznání, nikoliv jiný typ daňového tvrzení. Pro sdělení podle odst. 5 není stanovena forma tiskopisu jako u daňového přiznání, nemusí mít ani strukturu a formát stanovený správcem daně, pokud je podáváno datovou zprávou. Povinnost bude naplněna i v případě, kdy daňový subjekt podá „nulové“ daňové přiznání.“ (srov. Baxa, J., Schillerová, A. a kol., Daňový řád: Komentář, Praha, 2011, Wolters Kluwer, komentář k § 136 odst. 5). Podobně je v jiném komentáři uvedeno, že „[d]aňový subjekt má povinnost podat řádné daňové přiznání. Tato povinnost vyplývá buď přímo ze zákona, anebo na základě výzvy správce daně. Skutečnost, že daňovému subjektu nevznikla daňová povinnost k registrované dani (např. v daném zdaňovacím období neměl žádné zdanitelné příjmy), je přitom nerozhodná. Pokud je správcem daně daňový subjekt k podání daňového přiznání vyzván, musí na výzvu správce daně reagovat. Daňový subjekt však by měl této situaci předejít již tím, že ve lhůtě pro podání daňového přiznání tuto skutečnost správci daně sdělí (§ 136 odst. 5). Nemusí tak činit formou daňového přiznání (tzn. formulářovým podáním), ale obecným podáním.“ (srov. Matyášová, L., Grossová, M. E., Daňový řád: Komentář, 2015, Leges, komentář k § 136).
13. Z citovaného § 136 odst. 5 daňového řádu i z citované komentářové literatury je zjevné, že v případě, že daňovému subjektu nevznikla daňová povinnost např. z toho důvodu, že neměl žádné zdanitelné příjmy, je povinen tuto skutečnost sdělit správci daně ve lhůtě pro podání řádného daňového přiznání. Pro takové oznámení přitom není předepsaná žádná forma (ani tiskopis), a jedná se tudíž o obecné podání. Jestliže daňový subjekt tuto svou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnost splní, nemusí již podat řádné daňové tvrzení. Zákonodárce tedy oznámení daňového subjektu o tom, že mu nevznikla daňová povinnost k registrované dani, tedy materiálně staví na úroveň daňového přiznání s nulovou daňovou povinností, přičemž to daňovému subjektu umožňuje učinit zjednodušeným způsobem, tedy bez nutnosti vyplnění příslušného tiskopisu určeného pro řádné daňové tvrzení. Soud konstatuje, že pokud daňový řád umožňuje daňovému subjektu oznámit správci daně, že mu v příslušném zdaňovacím období nevznikla daňová povinnost, bylo by nadbytečné požadovat po daňovém subjektu, aby ve stejné lhůtě podal ke stejnému správci daně rovněž daňové přiznání s nulovou daňovou povinností.

14. Z obsahu daňového spisu soud zjistil, že žalobkyně správci daně zaslala jednotlivá oznámení ve věci přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2015, 2016 a 2017, v nichž konstatovala, že v příslušném zdaňovacím období nevyvíjela žádnou činnost, nedisponovala žádným majetkem, nebyla držitelem žádného živnostenského oprávnění či koncese ani nevedla žádný bankovní účet. V uvedených oznámeních dále žalobkyně zdůraznila, že nenastaly žádné okolnosti relevantní pro vykázání jakéhokoliv základu daně z příjmů právnických osob, a žalobkyni tak nevznikla nejen povinnost k dani, ale i povinnost k podání daňového přiznání ve smyslu § 38m odst. 1 zákona o daních z příjmů, kde je výslovně stanoven předpoklad vykázání základu daně. Tato oznámení žalobkyně doručila správci daně vždy ve lhůtě pro podání řádného daňového tvrzení, což ostatně není mezi účastníky vůbec sporné. Na daná oznámení reagoval správce daně vždy tak, že vyzval žalobkyni k podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období. Na danou výzvu žalobkyně nijak nereagovala. Následně správce daně vždy vydal platební výměry, v nichž byl stanoven základ daně žalobkyně ve výši 0 Kč, přičemž daň byla vyměřena taktéž ve výši 0 Kč. Poté správce daně vydal platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně.
15. Z jednotlivých oznámení žalobkyně ve věci přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2015, 2016 a 2017 je nepochybné, že žalobkyně ve lhůtě pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob jednoznačně ve smyslu § 136 odst. 5 daňového sdělení, že v dotčených zdaňovacích obdobích neměla žádné zdanitelné příjmy, a že jí tudíž nevznikla povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob.
16. Soud považuje argumentaci daňových orgánů spočívající v tom, že § 38m odst. 1 zákona o daních z příjmů, který je lex specialis k daňovému řádu, nestanoví žádné výjimky z povinnosti podat daňové přiznání k dani z příjmů, za nesprávnou. Nutno zopakovat, že v § 136 odst. 5 daňového řádu je stanovena povinnost ve lhůtě pro podání řádného daňového tvrzení oznámit správci daně skutečnost, že mu nevznikla daňová povinnost k dani, ke které je daňový subjekt registrován; za takové situace pak daňový subjekt nemusí podávat řádné daňové tvrzení. Tato úprava platí též pro úpravu daně z příjmů. Lze dát daňovým orgánům za pravdu v tom, že dle § 38m odst. 1 zákona o daních z příjmů je daňovým subjektům uložena povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob a že dané ustanovení neobsahuje obdobnou úpravu obsaženou v § 136 odst. 5 daňového řádu. Nicméně to současně neznamená, že by se výjimka k podání daňového přiznání neměla vztahovat rovněž na zákon o daních z příjmů. Aby § 136 odst. 5 daňového řádu nebyl použitelný rovněž pro daň z příjmů, musel by jej zákon o daních z příjmů, který je vztahu k daňovému řádu ve vztahu lex specialis, výslovně vyloučit. Což však zákon o daních z příjmů nečiní. Pro aplikaci § 136 odst. 5 daňového řádu i pro zákon o daních z příjmů není nezbytné, aby se stejná úprava duplicitně opakovala rovněž v zákoně o daních z příjmů, jak se zřejmě domnívají daňové orgány.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. O správnosti výše uvedených závěrů soudu ostatně podpůrně vypovídá i samotná úprava v zákoně o daních z příjmů. V § 38mc, jehož nadpis zní Výjimka z oznamovací povinnosti, je uvedeno, že veřejně prospěšný poplatník a společenství vlastníků jednotek, kterým nevznikla ve zdaňovacím období daňová povinnost k dani z příjmů právnických osob, nejsou povinni sdělit tuto skutečnost správci daně. V důvodové zprávě k zákonnému opatření senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, jímž byl do zákona o daních z příjmů z účinnosti od 1. 1. 2014 vložen právě § 38mc, je konstatováno, že „*[u]stanovení § 38mc reaguje na ustanovení § 136 odst. 5 daňového řádu a přebírá právní úpravu stávajícího ustanovení § 38m odst. 8 a z důvodu větší přehlednosti je vyčleněno do samostatného paragrafu. Je zde provedena legislativně technická úprava v návaznosti na nové vymezení veřejně prospěšného poplatníka v § 17a. Zároveň byla provedena legislativně technická změna za účelem zpřesnění znění tohoto ustanovení. Současně dochází k rozšíření okruhu poplatníků, kteří nejsou povinni sdělit správci daně, že jim v daném zdaňovacím období nevznikla daňová povinnost o sdružení vlastníků jednotek*“. Soud je toho názoru, že z citovaného ustanovení i důvodové zprávy jednoznačně plyne, že § 136 odst. 5 daňového řádu se použije i pro oznamovací povinnost ve vztahu k dani z příjmů právnických osob.
18. Soud shrnuje, že žalobkyně ve lhůtě pro podání daňových přiznání za zdaňovací období roky 2015, 2016 a 2017 oznámila správci daně, že v dotčených zdaňovacích obdobích nedosahovala žádných zdanitelných příjmů a že jí nevznikla daňová povinnost. Za takové situace žalobkyně nebyla povinna podat daňová přiznání za uvedená zdaňovací období s nulovou daňovou povinností. Daňové orgány tak pochybily, pokud požadovaly po žalobkyni, aby podala řádné daňové tvrzení k dani z příjmů právnických osob za příslušná zdaňovací období. Jelikož tedy žalobkyně nebyla povinna podat řádné daňové tvrzení k dani z příjmů právnických osob za roky 2015, 2016 a 2017, neboť správci daně ve lhůtě pro podání daňové tvrzení oznámila, že jí nevznikla daňová povinnost, nemohla jí být uložena pokuta za nepodání daňového přiznání za daná zdaňovací období. Rozhodnutí daňových orgánů jsou proto nezákonná.
19. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Jelikož nezákonností byly zatíženy též platební výměry správce daně na pokutu za opožděné tvrzení daně, soud zrušil rovněž dané platební výměry.
20. Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 300 Kč. Soud považuje v této souvislosti za nutné poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „*[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu*“. Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinila sama žalobkyně jeden úkon (podání žaloby). Jak už bylo výše uvedeno, žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by jí při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobkyni právě částku ve výši 300 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů.

21. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že žalobkyně byla usnesením zdejšího soudu ze dne 8. 10. 2019, č. j. 16 Af 9/2019-22, zcela osvobozena od soudních poplatků, a tudíž soud do náhrady nákladů řízení, které žalobkyně zaplatila, nemohl zahrnout soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.